

Capitolul 3

Cuprinsul

Capitolul 3	1
Vindecarea omului cu mâna paralizată	1
Vindecarea mulțimilor de la mare	3
Chemarea celor doisprezece ucenici	4
Blasfemia cărturarilor.....	7
Aparținătorii (rudele) Domnului	9

În acest capitol devine și mai clară trecerea de la administrarea (epoca) Legii la administrarea (epoca) harului. În secțiunile capitolului, Domnul este prezentat în patru locuri diferite. În primele șase versete Îl vedem din nou pe Domnul Isus în *sinagogă*, vorbind iudeilor. În versetele 7-12, Domnul se află la *mare*, unde vorbește unei mulțimi mari, dintre care unii erau și din zonele învecinate. În secțiunea următoare, Domnul este găsit pe *munte*, unde îi cheamă pe cei doisprezece ucenici la ucenicia Sa deosebită. De la versetul 20 încolo, El se află într-o *casă*, unde are parte de cel mai mare dispreț, ceea ce provoacă ruperea relațiilor cu rudele Sale.

Vindecarea omului cu mâna paralizată

Marcu 3.1-6: Și a intrat din nou în sinagogă; și acolo era un om având mâna paralizată. Și Îl pândeau dacă-l va vindeca în sabbat, ca să-L poată acuza. Și El a spus omului care avea mâna paralizată: „Ridică-te și vino în mijloc!” Și le-a zis: „Este permis în sabbat a face bine, sau a face rău? a salva un suflet, sau a omori?” Dar ei tăceau. Și, privind împrejur la ei cu mânie, foarte întristat de împietrirea inimii lor, a spus omului: „Întinde-ți mâna!” Și a întins-o, și mâna lui s-a refăcut. Și fariseii, ieșind îndată, au ținut sfat cu irodianii împotriva Lui, cum să-L omoare.

La începutul acestei Evanghelii, Domnul este găsit de trei ori în sinagogă și de fiecare dată este prezentată o anumită latură a stării iudaismului. În capitolul 1.21-27, în sinagogă era un om cu un duh necurat. Acest om simbolizează *spiritul necurat al iudaismului*. Aici se găsește în sinagogă un om cu o mână paralizată. Acest lucru arată că iudeii deveniseră oameni *total incapabili să facă fapte bune pentru Dumnezeu*. În capitolul 6.2,3 ei sunt mânioși pe Domnul. Acolo devine clar că *în iudaism nu mai era loc pentru Domnul Isus*. Dar iudaismul nu va rămâne în această stare proastă pentru totdeauna. În viitor, Dumnezeu le va da un duh nou și o inimă nouă, cu care vor putea atunci să facă binele și să-L recunoască pe Domnul așa cum era și este.

În ciuda tuturor disprețurilor, de care Domnul a avut parte, în harul Său și îndelunga Sa răbdare, El Se întoarce totuși în sinagogă, pentru a le vorbi iudeilor. În Faptele apostolilor vedem că și apostolul Pavel a făcut acest lucru, urmând exemplul Domnului său.

Aici, în sinagogă, se află un om cu o mână paralizată. Și această boală este o imagine a stării omului ca păcătos. Omul, prin natura sa, nu numai că este *total necurat* și *incapabil să vină la*

Dumnezeu din proprie inițiativă, așa cum s-a arătat în imaginile leprosului și paralticului din capitolele 1 și 2; el este, de asemenea, *total incapabil să facă binele* ([Romani 3.12](#)).

Comportamentul fariseilor se înrăutățește de la un pasaj la altul. Aici ei stau la pândă ca Domnul, în bunătatea Sa, să vindece în sabbat. În inimile lor erau convingeri că El o va face. Ei voiau să folosească dovada Dumnezeirii Sale (facerea de bine) pentru a-L acuza.

Există, de asemenea, o întrebare serioasă pentru noi în comportamentul fariseilor. Fariseii așteptau doar să se întâmple ceva, pe care să-l poată critica. Nu arătăm și noi uneori un comportament similar? Nu suntem uneori în pericolul de a căuta doar ceva de criticat la alții, în loc să ținem ce este bun la ei ([1 Tesaloniceni 5.21](#))?

Domnul, care, în calitate de „cunoscător al inimilor”, cunoștea gândurile lor (compară cu [Luca 6.8](#)), acceptă provocarea tacită și îi permite omului să pășească *în mijloc*, atrăgând astfel toată atenția asupra Sa. El nu Se lasă reținut ca planurile lor rele să Îl oprească din a face binele.

Cu întrebarea potrivită din versetul 4: „*Este permis în sabbat a face bine, sau a face rău? a salva un suflet, sau a omori?*”, Domnul dezvăluie gândurile fariseilor. Aici devine clar că „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător” și „în stare să judece gândurile și intențiile inimii. Și nici o faptură nu este ascunsă înaintea lui” ([Evrei 4.12,13](#)). Fariseii considerau vindecarea ca fiind o lucrare, aceasta fiind interzisă în sabbat. Dar întrebarea Domnului a pus problema pe un alt teren. Nu era vorba de a lucra sau nu, ci de a face bine sau rău, de a salva viața sau de a ucide. Și în acest fel acționau și fariseii în sabbat, când era vorba de bunurile lor ([Matei 12.11](#)). Legea fusese dată pentru a suprima răul, nu binele.

Probabil că noi am fi formulat întrebările astfel: „Este *sau nu este* permis să faci binele?”. Dar formularea întrebării de către Domnul arată clar că, în judecata Sa, acțiunile noastre sunt fie bune, fie rele. El le arată fariseilor că există cineva care judecă acțiunile oamenilor. Fariseii, care preferă să-i judece pe alții, nu le-a plăcut să audă aceasta. De aceea, tac.

În fața acestei răutăți a fariseilor, Domnul se mânie. Era o mânie sfântă, fără niciun amestec de păcat ([Efeseni 4.26](#)), ceea ce se întâmplă atât de ușor în cazul nostru. Dar, în același timp, Domnul este foarte întristat de împietrirea inimilor lor, pentru că ar fi vrut să-i câștige și pe farisei.

Atunci El îi cere omului cu mâna paralizată să întindă mâna. Acesta se supune și face exact ceea ce îi spusese Domnul. El nu spune: „Nu pot să o fac”, așa cum facem noi atât de des, atunci când Domnul ne dă o sarcină. Ascultând în acest fel, mâna lui este restabilă. În [Luca 6.10](#) se relatează și că mâna s-a refăcut „ca cealaltă”. Când Domnul face o lucrare, El face o lucrare întreagă.

Acum, omul își putea folosi din nou mâinile pentru a face binele ([Efeseni 4.28](#)), așa cum putem face și noi ca urmare a unei convertiri sau restabilirii autentice.

În versetul 6, sunt dezvăluite adevăratele motive ale fariseilor. Ei voiau să interzică Domnului să facă binele în sabbat, dar își permiteau să aibă gânduri ucigașe în sabbat. Comportamentul lor aici escaladează până la ură mortală. Decizia de a-L ucide pe Domnul este deja stabilită pentru ei - este doar o chestiune de cum. Ei merg atât de departe încât se unesc cu irodianii, dușmanii lor, pentru a-și atinge scopul.

Și aici, Domnul experimentează din nou că a fost urât pentru dragostea Sa și că I s-a arătat rău pentru bine și ură pentru dragostea Sa ([Psalmul 109.4,5](#)).

Vindecarea mulțimilor de la mare

Marcu 3.7-12: Și Isus S-a retras cu ucenicii Săi spre mare; și o mare mulțime din Galileea Îl urma, și din Iudeea, și din Ierusalim, și din Idumeea și de dincolo de Iordan; și cei din jurul Tirului și Sidonului, o mare mulțime, auzind ce făcea, au venit la El. Și le-a spus ucenicilor Săi să-I țină la îndemână o corăbioară, din cauza mulțimii, ca să nu-L îmbulzească; pentru că vindecase pe mulți, încât toți câți aveau boli Îl împresurau, ca să-L atingă. Și duhurile necurate, când Îl vedeau, cădeau înaintea Lui și strigau, spunând: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu!” Și le muștra mult, ca să nu-L facă să fie cunoscut.

Deși Domnul cunoștea gândurile și planurile rele ale fariseilor, totuși nu se naște în El nicio ostilitate împotriva lor. El nu începe nici să lucreze împotriva planurilor lor și nici nu Se angajează în dispute cu ei ([2 Timotei 2.24](#)). El acționează ca un slujitor pe deplin dependent, conform voinței lui Dumnezeu, și Se retrage aici, spre mare, pentru a evita o confruntare deschisă. Pentru că nu venise încă ceasul, în care urma să fie predat în mâinile oamenilor.

Retragerea Domnului la mare indică din nou *schimbarea epocii*.

Nu numai în acest capitol Domnul este arătat în mai multe locuri diferite, ci în general în primele capitole ale acestei Evanghelii. Aceste locuri arată fiecare diferite domenii, cărora Domnul Se adresează cu un mesaj:

- *Sinagoga arată domeniul sistemului religios*
- *casa prezintă mai mult domeniul personal al slujirii Domnului către individ*
- *imaginea cetății arată domeniul relațiilor normale dintre oameni în viața de zi cu zi*
- *marea indică aici dimensiunea slujirii Domnului. Când El vine „să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”, această slujire se adresează tuturor.*

Fariseii resping mesajul Domnului și se închid în fața lucrării Sale. Acest lucru face ca harul lui Dumnezeu în Persoana Domnului să meargă mai departe și se adresează altora. Mulțimi mari din Galileea Îl urmează, și chiar din ținuturile învecinate oamenii se adună la El în cete. Acest lucru este cu atât mai remarcabil, dacă ne gândim că acolo nu existau mijloace moderne de comunicare, așa cum există astăzi, ci, de obicei, era doar transmiterea orală.

Acești oameni *auziseră* „ce făcea” (versetul 8). Fariseii nu numai că Îl auzeau pe Domnul, dar vedeau și acțiunile Sale și totuși nu aveau niciun interes pentru El. Cu aceste mulțimi a fost altfel. Cât de profund și autentic era interesul lor pentru Domnul este lăsat deschis aici, dar prin faptul că „*auzeau*” aveau condiția preliminară de a ajunge la credința în Domnul, căci „credința este din auzire” ([Romani 10.17](#)).

Versetul 9 arată cum Domnul Își face slujba în toată simplitatea, folosindu-Se de ceea ce are la îndemână. El, care a făcut lucrări pe care lumea nu le-a mai văzut niciodată, nu are nevoie de lucruri mari, ci folosește pur și simplu o mică barcă de pescuit pentru a-Și îndeplini slujba.

Din cauza mulțimii mari, Domnul era în pericol să fie înghesuit. Așa că aici El Se asigură că sarcinile (aici oamenii) nu-L copleșesc. Acesta este un punct important și pentru noi în slujirea Domnului. Dacă avem ochii deschiși, vedem o multitudine de sarcini pe care nu le putem îndeplini singuri. Este important pentru noi să avem un „loc liber”, unde să putem fi în

comuniune și în dependență de Dumnezeu. Atunci nu ne vom lăsa călăuziți de sarcini sau de circumstanțe, ci doar de Dumnezeu, și vom face sarcinile pe care El vrea să le facem.

Tot ce auziseră acești bolnavi despre Domnul îi face să se înghesuie prin mulțime spre El, sperând să se apropie suficient de mult de El, pentru a putea să-L atingă și astfel să fie vindecați. Atât de mare era încrederea lor în El.

Expresia „rană (sau: boală)” nu se întâlnește prea des în Noul Testament. Ea apare doar de patru ori în Evanghelia (Marcu 3.10; 5.29,34; Luca 7.21). Probabil că se referă în primul rând la boli, care durau deja de mult timp. Dar cu siguranță ne putem gândi și la „suferința inimii”, despre care vorbește Solomon în rugăciunea sa din 1 Împărați 8.37,38. Chiar și în cazul unor astfel de răni sau păcate ale inimii, pe care de multe ori nimeni altcineva nu le cunoaște, putem veni la Domnul și să I le mărturisim. La o mărturisire sinceră vom primi întotdeauna iertare.

Și aici sunt prezente duhuri necurate, dar ele trebuie să cadă înaintea Lui. El nu are doar *puterea de a vindeca* (versetul 10), ci și *puterea asupra lui satan*, iar demonii recunosc aceasta. Și tocmai aceasta nu au vrut fariseii să recunoască Acesta este motivul pentru care, mai ales în Evanghelia după Ioan, ei căutau să-L omoare. Dar și aici, Domnul nu acceptă mărturia demonilor.

Chemarea celor doisprezece ucenici

Marcu 3.13-19: Și S-a suit la munte și a chemat la Sine pe cine a vrut El. Și au venit la El; și a rânduit doisprezece ca să fie cu El și ca să-i trimită să predice și să aibă autoritate să vindece bolile și să scoată demonii. Și a rânduit pe Simon, căruia i-a dat numele Petru; și pe Iacov, al lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui Iacov, și le-a dat numele Boanergheș, adică: „Fii ai tunetului”; și pe Andrei și pe Filip și pe Bartolomeu și pe Matei și pe Toma și pe Iacov, al lui Alfeu, și pe Tadeu și pe Simon Canaanitul și pe Iuda Iscarioteanul, care L-a și vândut.

După evenimentele de la mare, Domnul urcă acum pe munte, pentru a-i chema pe cei doisprezece ucenici ai Săi. Când El urcă pe un munte, acest lucru este adesea legat de evenimente foarte deosebite. În Matei 5-7, de exemplu, Domnul vestește pe munte principiile Împărăției cerurilor. Pe „Muntele transfigurării”, în Matei 17.1-8, este arătată gloria deplină a Domnului în Împărăția Sa. Aici El îi cheamă pe cei doisprezece ucenici ai Săi.

Pentru aceasta, El părăsește mulțimea și agitația de la mare și din cetăți și Se retrage pe munte. Acolo, în izolare, El petrece o noapte în rugăciune înaintea Dumnezeului Său (Luca 6.12,13), iar apoi, în zori, din această dependență de Dumnezeu, îi cheamă la Sine „pe cine a vrut El”. Domnul a avut în total mulți ucenici, care L-au urmat, dar pe acești doisprezece a vrut să-i cheme la ucenicia și apropierea Sa cu totul deosebită, pentru a extinde slujirea Sa prin ei. Aici, în Marcu, este dat un triplu motiv pentru această chemare a ucenicilor:

1. pentru ca ei să fie cu El,
2. pentru ca El să-i trimită să predice, și
3. pentru ca ei să aibă autoritate să vindece bolile și să scoată demonii.

Ucenicii au fost mai întâi pregătiți pentru sarcinile lor, primind învățături intuitive (pe bază de material didactic) de la El. Pentru aceasta nu trebuiau să meargă la o școală teologică, ci pur și simplu trebuiau să fie cu El și să învețe de la El. Abia în capitolul 6.7 ucenicii sunt trimiși să își desfășoare slujba practică. Prin ceea ce văzuseră și învățaseră în prezența Domnului, ei erau calificați să propovăduiască Evanghelia în calitate de martori oculari, astfel încât mesajul să

poată fi răspândit mai departe. Această predicare a Evangheliei, care a avut loc prin intermediul Domnului și apoi și prin intermediul ucenicilor, era ceva cu totul nou. Nu a existat nimic asemănător în Vechiul Testament.

Apoi, ucenicii primesc și autoritatea de a scoate demoni. Am văzut deja cum Domnul a respins orice mărturie a demonilor și nu a intrat în părtășie cu ei. El știa ce ar fi spus dușmanii Săi, în caz contrar: că El Își va face lucrările prin puterea lui Beelzebul¹. Cu toate acestea, ei spun aceasta în pasajul următor ale acestui capitol. Astfel, El le-a dat ucenicilor Săi autoritate asupra demonilor, pentru ca ei să-i respingă.

În totul, Domnul este aici Cel care acționează; singurul lucru, care le rămâne de făcut ucenicilor, este să răspundă la chemarea Sa. Iar ei o fac imediat și vin la El.

Chemarea ucenicilor ne arată principii care se aplică și astăzi în ceea ce privește chemarea în slujba Domnului:

Fiind Cel care „S-a suit mai presus de toate cerurile” (munte), El dă și astăzi daruri din glorie ([Efeseni 4.10-13](#)) și cheamă diferiți credincioși la slujbe foarte specifice. Dar caracteristicile prezentate aici se aplică și în general, fiecărui credincios, deoarece fiecare are o sarcină de la Domnul.

Așa cum aici El este singurul care acționează cu ucenicii, așa este și cu noi. Numai El este Dătătorul fiecărei slujbe. Depinde de noi să ne supunem și să venim la El. Căci de aici trebuie să începă orice slujire în discipolatul Domnului: că suntem *la El*. Nu putem fi pentru Dumnezeu în public decât ceea ce suntem și înaintea Lui în liniște. Și de aici reiese clar că acest timp de pregătire „la El” este o chestiune permanentă.

Cine stă apoi în slujba pentru Domnul și vrea să lucreze pentru El, se confruntă automat cu diavolul, care vrea să-l împiedice în vreun fel. Împotriva acestui lucru nu avem nicio putere în noi înșine, dar putem conta pe Domnul, care vrea să ne-o dea.

Cei doisprezece ucenici, versetele 16-19, pe care i-a chemat Domnul, erau oameni simpli ([Faptele apostolilor 4.13](#)) cu caractere foarte diferite. Dar ceea ce era decisiv, era faptul că El i-a chemat, le-a dat putere și i-a pregătit, pentru ca apoi să-și poată desfășura slujba cu autoritate și cu puterea Sa. Așa acționează Domnul și astăzi la alegerea slujitorilor Săi. Și El vrea ca noi „să învățăm de la El” și să creștem spre El, cu toate diferențele noastre.

Sfera de slujire a ucenicilor era inițial *poporul pământean al lui Dumnezeu* ([Matei 10.5,6](#)). După învierea Domnului, sfera de acțiune a slujbei lor a devenit mai universală: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată creația” ([Marcu 16.15](#)). Apoi, în [Faptele apostolilor 2](#), ucenicii au fost adăugați la Adunarea lui Dumnezeu prin coborârea Duhului Sfânt. În viitor, ei vor primi o răsplată specială pentru slujirea lor și pentru perseverența lor alături de Domnul în timpul respingerii Sale de către poporul său pământesc ([Luca 22.28-30](#); [Apocalipsa 21.14](#)).

Numele apostolilor sunt relatate în primele trei evanghelii (sinoptice), precum și în [Faptele apostolilor 1.13](#). Comparând aceste pasaje din [Matei 10](#), [Marcu 3](#), [Luca 6](#) și [Faptele apostolilor 1](#), putem afla unele detalii, chiar și despre ucenicii mai puțin cunoscuți:

---

¹ Fariseii foloseau numele „Beelzebul” ca nume pentru satan, căpetenia demonilor. Probabil că această expresie se referă la „Baal-Zebub”, idolul din orașul filistean Ecron (compară cu 2 Împărați 1.2).

Simon Petru: Numele său este primul în toate enumerările celor doisprezece, chiar dacă grupuri mai mici de ucenici sunt menționate pe nume. Petru era un om foarte zelos și impulsiv care, în ciuda tuturor defectelor sale, avea o inimă plină de dragoste pentru Domnul. A trebuit să învețe că nici în el „nu locuia nimic bun”, dar Domnul a ajuns la țel cu el. A primit un nume nou de la Domnul, și anume Petru (greacă) sau Chifa (aramaică), care înseamnă „piatră” ([Ioan 1.42](#)).

Iacov și Ioan: Acești doi frați erau fiii lui Zebedei, pescarul ([Marcu 1.19,20](#)). Comparând [Matei 27.56](#) și [Marcu 15.40](#), se pare că numele mamei lor era Salome.

Iacov este singurul ucenic al cărui martiriu este relatat în Noul Testament ([Faptele apostolilor 12.1,2](#)).

Ioan pare a fi, fără îndoială, scriitorul Evangheliei, care se descrie acolo ca fiind „ucenicul pe care îl iubea Isus”. El a scris și cele trei epistole ale lui Ioan și, pe insula Patmos, în exil, Apocalipsa. Ioan este adesea menționat în Evangheliile și în Faptele apostolilor împreună cu Petru.

Iacov și Ioan au primit de la Domnul un epitet care înseamnă „fiii tunetului”. Prin aceasta, Domnul face probabil aluzie la temperamentul lor natural, care a fost arătat, de exemplu, în [Luca 9.54-56](#). Cu această ocazie vedem cât de important este „să rămânem alături de El” nu numai în *exterior*, ci și în *interior*.

Când Domnul schimbă numele persoanelor, așa cum face aici, indică de multe ori că face o distincție între viața veche și cea nouă, între prima și a doua istorie a persoanelor. Și este valoros să examinăm modul în care Domnul Se folosește de diferitele nume din Scriptură.

Andrei și Filip: Andrei era fratele lui Simon Petru ([Matei 10.2](#); [Luca 6.14](#)). Filip, ca și Andrei și Petru, provenea din Betsaida ([Ioan 1.44](#); [12.21](#)). Îi găsim mereu pe cei doi preocupați, individual sau împreună, în a-i conduce pe alții la Domnul Isus (de exemplu, Natanael în [Ioan 1.45](#), băiețelul din [Ioan 6.7-9](#) și grecii din [Ioan 12.20-22](#)). Filip este în fruntea celui de-al doilea grup de patru nume în toate enumerările ucenicilor.

Bartolomeu: Se poate presupune că Bartolomeu era numele de familie al acestui ucenic și că prenumele său era *Natanael*. Ioan nu-l menționează pe Bartolomeu în Evanghelia sa, dar îl include pe Natanael atunci când enumeră numele unora dintre ucenici în capitolul 21.2. Natanael l-a mărturisit pe Domnul înainte de slujirea Sa publică ca „Fiu al lui Dumnezeu și Împărat al lui Israel” ([Ioan 1.49](#)) și despre el Domnul a spus: „Iată, cu adevărat, un israelit în care nu este viclenie” ([Ioan 1.47](#)).

Matei: Matei sau Levi a fost deja menționat în capitolul 2.14. El era un vameș, pe care Domnul l-a chemat să-L urmeze și care a scris Evanghelia care îi poartă numele. Doar Marcu spune în capitolul 2.14 că tatăl său se numea „Alfeu”. Cu toate acestea, probabil că nu era același Alfeu care este menționat în legătură cu Iacov în versetul 18, deoarece cei doi nu sunt niciodată asociați unul cu celălalt ca frați.

Toma: În afară de chemarea sa de a-L urma pe Domnul, nu se relatează nimic despre Toma în primele trei Evangheliile. Doar Ioan îl menționează în diferite locuri ([Ioan 11.16](#); [14.5](#); [20.24-29](#)) și relatează că a fost numit și „Didymos” sau „geamăn”. Cel mai bine este cunoscut pentru necredința sa la apariția Domnului după învierea Sa, în [Ioan 20](#).

Iacov: Iacov, fiul lui Alfeu, conduce al treilea grup de patru nume în toate enumerările ucenicilor și trebuie distins de Iacov, fratele Domnului.

Tadeu: Din [Matei 10.3](#) aflăm că *Lebeu* avea și numele de *Tadeu*, iar Luca îl numește *Iuda* (fiul sau fratele lui Iacov) în Evanghelia sa și în Faptele apostolilor. Despre acest ucenic cu cele trei nume nu se relatează nimic altceva, cu excepția unei întrebări din [Ioan 14.22](#).

Simon: Acest ucenic este identificat de Matei și Marcu cu adăugarea „Canaanitul”, iar de Luca ca „Zelotul”. „Canaanitul” este numele ebraic, iar „Zelotul” este numele grecesc al unei secte iudaice radicale, care era ostilă romanilor. Numele înseamnă „cel plin de râvnă”. Chemarea sa de către Domnul arată, de asemenea, cât de diversă era componența ucenicilor.

Iuda Iscarioteanul: Acest nume este menționat întotdeauna la sfârșitul enumerărilor din Evanghelii. Și aproape întotdeauna, atunci când se vorbește despre Iuda, există un adaos care indică faptul că el l-a trădat pe Domnul. El provenea din Kerijot, o cetate din ținutul lui Iuda, ceea ce este indicat prin adăugarea lui „Iscariot”.

Era în voia lui Dumnezeu pentru Domnul Isus, ca să aibă și un Iuda în ceata ucenicilor Săi, să-l suporte, știind că el Îl va trăda. Și cât de desăvârșit s-a purtat El și cu Iuda, reiese din faptul că ucenicii nu au știut nimic despre el, până când Domnul nu l-a demascat pe Iuda ca trădător ([Matei 26.20-25](#)). Iuda arată cât de teribil este să ai o mărturisire exterioară, dar să fii un dușman al Domnului.

Blasfemia cărturarilor

Marcu 3.20-30: Și au intrat în casă. Și din nou mulțimea s-a adunat, încât nu puteau nici pâine să mănânce. Și, când au auzit ai Săi, au venit ca să-L prindă, pentru că spuneau: „Și-a ieșit din minți!” Și cărturarii, care coborâseră de la Ierusalim, spuneau: „Are pe Beelzebul” și: „Prin căpetenia demonilor scoate demonii”. Și, chemându-i la Sine, le-a spus în parabole: „Cum poate Satan să-l scoată afară pe Satan? Și dacă o împărăție este dezbinată împotriva ei însăși, împărăția aceea nu poate dăinui. Și dacă o casă este dezbinată împotriva ei însăși, casa aceea nu poate dăinui. Și dacă Satan se ridică împotriva lui însuși și este dezbinat, nu poate dăinui, ci are un sfârșit. Dar nimeni nu poate să jefuiască bunurile celui tare, intrând în casa lui, dacă nu va lega întâi pe cel tare; și atunci îi va jefui casa. Adevărat vă spun că toate păcatele vor fi iertate fiilor oamenilor și orice hule cu care vor huli; dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt nu va avea iertare niciodată, ci este vinovat de un păcat etern” (pentru că spuneau: „Are duh necurat”).

Versetele 20-30 formează unul dintre cele mai zguduitoare pasaje din această Evanghelie. Respingerea din partea (a) rudelor Sale și (b) a liderilor religioși ai poporului este văzută pe deplin. Aceștia Îl consideră „ieșit din minți” sau nebun și atribuie acțiunile Sale puterii „căpeteniei demonilor”. Din [Matei 12](#) reiese clar că această acuzație teribilă împotriva Domnului a fost în legătură cu vindecarea unui om posedat.

În evenimentul de aici, accentul nu se pune atât de mult pe satan însuși, ca în ispitirea din pustiu sau din Grădina Ghetsimani, ci pe răutatea omului.

Domnul intră din nou aici într-o casă. Într-o casă locuiesc în mod normal cei care, prin natura lor, aparțin unuia altuia. Și aceasta este imaginea pe care Domnul o folosește, pentru a arăta în acest pasaj că relațiile naturale cu ai Săi și cu poporul Său încetează și că o nouă relație se naște între El și cei care cred în El și fac voia lui Dumnezeu.

După ce lucrurile încep bine pentru ucenici în urmarea Domnului - ei se întâlnesc cu mulțimile din casă, care au venit pline de interes -, ei învață apoi direct câteva lecții importante:

În primul rând, ei învață ce înseamnă când carnea și sângele domină (la rude); în al doilea rând, ei învață ce înseamnă împotrivirea deschisă (la farisei); și în al treilea rând, ei învață unde încetează relațiile omenești și ce sunt relațiile reale, autentice.

În urmarea Domnului, există împotrivire - aceasta este o experiență pe care o avem și noi atunci când Îl urmăm pe Domnul în mod consecvent. Iar această împotrivire vine adesea de la cei de la care ne-am aștepta cel mai puțin (rude, oameni religioși, frați și surori) și unde, prin urmare, doare în mod deosebit.

Într-un mod admirabil, Domnul se confruntă cu răutatea teribilă a cărturarilor în versetele 23-26. El „îi cheamă la Sine” pentru a le arăta (a) absurditatea acuzațiilor lor și (b) gravitatea vinovăției și a sorții lor. El face mai întâi apel la mințile lor firești, pentru a le clarifica nebunia lor.

Satan este „ucigașul de la început” și „tatăl minciunii” (Ioan 8.44). Scopul lui este să jefuiască, să ucidă și să distrugă. Cât de neverosimil este apoi, că Beelzebul ar putea fi autorul tuturor eliberărilor pline de har de sub puterea demonilor.

Apoi, Domnul arată prin exemple simple, că divizarea și dezbinarea în cadrul unei împărății sau al unei familii duce întotdeauna la destrămarea comunității și la o totală neputință în acțiune. Putem observa acest lucru destul de des în viața de zi cu zi.

În versetul 27, Domnul adaugă un alt adevăr, care a fost dovedit prin fiecare izgonire a unui demon. Fiecare demon era o mărturie a puterii lui satan asupra omului. Și fiecare izgonire a unui astfel de demon era o dovadă a superiorității puterii Domnului asupra puterii lui satan.

În parabola din acest verset sunt prezentate trei activități, toate în legătură cu Domnul Isus:

1. *Intrarea în casa celui tare.*

În aceasta este o referire la venirea Domnului pe pământ. Când a venit în lume, El a intrat în „casa celui tare”, adică în *sfera de putere* a lui satan.

2. *Legarea celui tare.*

Înainte de începerea slujbei Sale publice, satan l-a ispitit pe Domnul, pentru a-l atrage de la poziția de dependență față de Tatăl Său. Dar eforturile sale au fost în zadar. Domnul l-a întâmpinat pe satan cu Cuvântul lui Dumnezeu și l-a „legat” astfel.

3. *Jefuirea bunurilor din casă.*

Astfel, El a putut să-i jefuiască „bunurile de casă” în timpul slujbei Sale pe pământ (Faptele apostolilor 10.38). Cu fiecare credincios de astăzi, pe care El îl eliberează din robia lui satan, Domnul jefuiește și astăzi casa celui tare. Dar acum satan este nu numai *legat*, ci el a fost *învins* de Domnul la Golgota (Evrei 2.14,15). Și în legătură cu Israel, El îl va deposeda pe satan în viitor (Isaia 49.24-26).

Ca de atâtea ori când folosește cuvântul „adevărat”, Domnul introduce cu el o afirmație serioasă în versetul 28. Mai întâi găsim o afirmație pozitivă: „toate păcatele vor fi iertate fiilor oamenilor”. Aceste cuvinte nu susțin în niciun fel doctrina împăcării generale a tuturor oamenilor. Atunci când se vorbește despre „toate păcatele”, înseamnă pur și simplu toate tipurile sau categoriile de păcate (de exemplu, minciuna, furtul), pe care Domnul le va ierta la o mărturisire sinceră - cu o singură excepție, descrisă în versetul 29.

Exemple de blasfematori, care au fost iertați de Domnul, găsim în cazul *tâlharului* de pe cruce, care mai întâi a blasfemiat și apoi și-a găsit pacea, și în cazul *apostolului Pavel* ([1 Timotei 1.12,13a](#)).

Însă, cărturarii se făcuseră vinovați de *blasfemie împotriva Duhului Sfânt*, numindu-L demon pe Duhul Sfânt, prin a cărui putere Domnul a făcut minuni ([Faptele apostolilor 10.38](#)). Astfel, ei atribuiau lui satan lucrarea evidentă a Duhului Sfânt în actele miraculoase ale Domnului Isus. Și astfel au afirmat că Domnul Isus era posedat de un demon. În aceasta a constat păcatul îngrozitor care este arătat în versetul 30.

Acest păcat nu poate fi comis sub această formă astăzi, deoarece Domnul Isus nu mai este pe pământ. În afară de aceasta, în [Matei 12.32b](#), Domnul atribuie blasfemia adusă Duhului Sfânt unor epoci/perioade specifice: „... nici în veacul acesta” (adică în timpul în care Domnul era pe pământ) „nici în veacul viitor” (adică în împărăția de 1000 de ani). Noi, creștinii, avem poziția noastră în afara acestor veacuri și, prin urmare, nu putem comite acest păcat în acest fel.

Apartinătorii (rudele) Domnului

Marcu 3.31-35: Și au venit frații Lui și mama Lu și, stând afară, au trimis la El ca să-L cheme. Și mulțimea ședea împrejurul Lui. Și I-au spus: „Iată, afară, mama Ta și frații Tăi, Te caută”. Și El le-a răspuns, zicând: „Cine este mama Mea sau frații Mei?” Și, privind în jur la cei care ședeau împrejurul Lui, a spus: „Iată mama Mea și frații Mei: pentru că oricine va face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate sau soră sau mamă”.

Rudele Domnului, care în versetul 21 veniseră să-L prindă, vin aici, în casa în care El învăța, și Îi trimit un mesaj, cerându-I să vină la ei. Domnul nu reacționează cu mânie la această deranjare. Mai degrabă, El folosește ocazia pentru a arăta un principiu important al Împărăției lui Dumnezeu: *o relație vie cu Împăratul Împărăției nu se bazează pe descendență, ci pe ascultarea personală și pe credințioșia față de voia lui Dumnezeu.*

Relația lui Dumnezeu cu Israel în carne - reprezentată în rude - a ajuns la sfârșit și a fost întreruptă.

Relațiile spirituale rămân pentru veșnicie și au întâietate față de relațiile carnale, care toate se sfârșesc odată cu moartea.

Acest principiu al ascultării de voia lui Dumnezeu nu a fost doar predicat de Domnul, ci a fost ilustrat perfect în viața Sa. El a venit în lume pentru a face voia Tatălui ([Psalmul 40.7,8](#); [Evrei 10.9](#)). Această ascultare a Domnului față de voia lui Dumnezeu este arătată în mod deosebit în multe pasaje din Evanghelia după Ioan (de exemplu, [Ioan 4.34](#); [5.30](#); [6.38-40](#)).

Comuniunea cu Dumnezeu este inseparabilă de ascultarea față de voia Sa ([Ioan 14.21,23](#); [15.10](#); [Matei 7.21](#)). Iar această ascultare este o ascultare a dragostei. Noi trebuie să facem „voia lui Dumnezeu din suflet” ([Efeseni 6.6](#)) și, potrivit cunoașterii mai dinainte a lui Dumnezeu, suntem „aleși ... spre ascultarea ... lui Isus Hristos” ([1 Petru 1.2](#)).

Pentru a asculta de voia lui Dumnezeu, trebuie, desigur, să o cunoaștem. Cum putem face acest lucru?

Prin Biblie, Dumnezeu nu ne-a dat o enciclopedie, în care să putem căuta fiecare punct cu exactitate. Mai degrabă, El Și-a așezat voia Sa în întreaga Sfântă Scriptură. Trebuie să citim și să studiem acest Cuvânt, pentru a putea cunoaște voia lui Dumnezeu. Dacă facem acest lucru

El a venit ca să slujească – Capitolul 3

cu rugăciune ([Psalmul 143.10](#)) și cu dorința de a asculta, Domnul ne va arăta gândurile Sale prin Duhul Său, astfel încât „să stăm desăvârșiți și să fim pe deplin încredințați în toată voia lui Dumnezeu” ([Coloseni 4.12](#)).

Mulțimile erau așezate în jurul Lui. Oamenii se apropiaseră de El și astfel ajunseseră în lumină. Domnul „privea în jur” - o expresie pe care doar Marcu o folosește mai des și care arată interesul deosebit de intens al Domnului față de indivizi - și astfel testa dacă aceștia erau dispuși să facă voia lui Dumnezeu și să creadă în El din toată inima ([Ioan 6.39,40](#); [Romani 2.28,29](#)). „A ședeă împrejurul Domnului” nu înseamnă automat a *face* voia lui Dumnezeu. Cineva poate foarte bine să asculte și totuși să nu aducă roade. Un exemplu serios în acest sens este arătat în [Ezechiel 33.31-33](#).